

flaffe fuldkomnere Staldrum, omhyggeligere Tilsyn, en mere kunstmæssig Behandling, som der til udforbreds, men som ganske vist kræver større Udlæg, end man ialtsald i Diebliffet kan vente at opnaae gennem Bedæfningspenge. Jeg mener altsaa, at de i saadanne Præmier paa 2—300 Rdl. væsentligt skulde finde et yderligere Motiv til at lægge Vind paa en Virksomhed, der, om den end ikke directe uden en saadan Hjælp er lønnende for dem, ganske vist har Betydning for Hesteavlen i det Hele taget, altsaa ogsaa Betydning for den væsentlige Deel af det indenlandske Forbrug, men meget mere Betydning for Udførslen til Udlandet og de betydelige Midler, som derigennem indvindes, navnlig for Sylland. Jeg mener altsaa, at disse Argumenter, der ere hentede fra tidligere Præmieuddelinger og fra den mulige Uretfærdighed og Partifkthed, man har meent, at derved har fundet Sted, eller fra det Utilstrækkelige i den i de senere Aar foretagne Præmieuddeling, som dog paa sine Steder ansees af Mange for at have gjort sin gode Nytte, ikke kunne paaberaabes som en Erfaring for, at et Præmiesystem som det, der er foreslaaet i Lovforslaget, udrustet med nogenlunde Midler, ikke skulde kunne fyldestgjøre sit Niemed. Jeg har søgt, og det er den eneste Forandring, der er foretagen ved det her omhandlede Punkt, lidt skarpt at adskille de smaa Præmier, der udddeles gennem Landboforeningerne, og de større, der skulde anvendes efter mit første Forslag til Heste, men som Lovforslaget nu foreligger, alene til Hingste, der maae betragtes som virkelige Hingste, og ikke længere ere Hingstplage. Dette har sin Grund i, at naar disse større Præmier, hvortil Staten giver et bestemt Tilskud, skulde kunne stifte nogen virkelig Nytte, maa det være for større Kredse, saa store, at der i Virkeligheden kan ventes dertil at ville fremstille sig et tilstrækkeligt Antal af virkelig gode Dyr, og at omvendt den fornødne Opmærksomhed kan vækkes hos Landmændene, saa at disse Skuer i Virkeligheden blive et Forsamlingssted, der kommer til at udøve en betydelig Tilrækningskraft for alle dem, der beskæftige sig med og interessere sig for denne Gjenstand, og saaledes give Anledning til indbyrdes Bælgning og til at vække den Opmærksomhed for

Sagen, som den fortjener, hvilket formeentlig lettest vil naaes ad den Vej. Nu foreligger der i den Henseende to afvigende Forslag, som dog begge gaae ud paa at forene det Hele under de nuværende Landboforeninger. Naar det første Forslag gaaer ud paa at slaae begge Skuerne sammen til eet og at henvise det til Landboforeningerne paa den Betingelse, at de ikke erholde et større Beløb af Statens Tilskud, end de selv tilskyde, saa opnaaer den ærede Forslagsstiller (Gad) ganske vist derved, at man kommer meget let og hurtigt til den tilsigtede Nedsættelse; thi saa ville disse 15,000 Rb. kun kunne uddeles, forsaavidt Landboforeningerne selv ligeledes tilskyde 15,000 Rb.; men der er ikke mindste Grund til at antage, at det skulde opnaaes, og Sagen vil da stille sig som hidtil, at der ydes et Tilskud af 5—6000 Rb. fra hver af Siderne. Det andet Endringsforslag gaaer ud paa, at Statens Tilskud skal fordeles mellem Landboforeningerne uden denne Betingelse, idet derefter enhver Forening skal være deelagtig i Statens Tilskud, naar den kun selv tilskyder et vist ringe Beløb, saa at den altsaa faaer et større Beløb, end den selv tilskyder. Det troer jeg nu ikke er rigtigt; thi efter min Mening bør Staten ikke betroe Landboforeningerne disse Summer til Uddeling, undtagen paa det Vilkaar, som fra Først af er opretholdt, at de selv tilskyde ligesaa Meget som den. Jeg behøver vist ikke at bemærke, at dette er sagt, uden at det derved er min Tanke at ville nedsætte Landboforeningernes Virksomhed; Intet kan være fjernere fra mig; men da jeg selv i en Række af Aar har været Formand for en saadan Landboforening og vundet meget mere Roes, end jeg fortjente, saa veed jeg bedst selv, hvor megen Opfordring der er til med en stor Vefkedenhed at tale om deres Virksomhed. Som sagt, efter min Mening kan Staten paa ingen Maade frafalbe denne Betingelse; thi det er den eneste Kraftprøve, den eneste Legitimation, som Landboforeningerne frembyde; thi jeg gjentager, hvad der ikke skal kunne bestrides, at en hvilken som helst Forening af tre Mænd jo har Lov til at kalde sig Landboforening; der er altsaa ikke mindste Garanti, som Forholdene nu ere, og der vil endnu langt mindre blive det, hvis man giver dem en saa-